

som helst. Det er tal, vi ved noget om, og dem kan vi fuldt ud stå ved. Det er det eneste, jeg vil gøre af bemærkninger til det her.

(Kort bemærkning).

Tom Behnke (FP): Nej, tallene burde egentlig ikke være det afgørende. Om det er 1.001 eller 1.002 kan jo for så vidt være ligegyldigt. Men regeringen fremlægger selv tallene og bryster sig af, at man kan se, at der er en faldende tendens, og det er dét, der er problematisk, når man så i de tal, man fremlægger, ikke har taget alle med.

Men det, der er interessant, er udviklingen i antallet af udlændinge, og det, der jo er et faktum, er, at der for tiden og igennem de sidste år er kommet for mange på for kort tid, og det giver nogle væsentlige problemer i forhold til integrationen, til tilpasningen i det danske samfund, osv.

Den problemstilling synes jeg slet ikke ministeren har forholdt sig til, og det kunne jeg godt tænke mig at ministeren gjorde, for selv ministeren må da kunne indse, at det er et problem, ikke mindst for de pågældende udlændinge selv. De får jo langt sværere ved at blive integreret i det danske samfund, når de skal konkurrere med så mange tusinde andre.

Pia Kjærsgaard (DF):

Efter Dansk Folkepartis mening har det her været et alvorligt emne, som vi har haft til debat hele formiddagen, og som vi så videre skal debattere her, formentlig hele eftermiddagen. Det fortsætter vi så med.

Nu går vi over i en anden boldgade end den, Dansk Folkeparti har lagt op til, netop en begrænsning af udlændingestrømmen, til en – hvad skal man sige – form for forberedelse på, hvad der kan ske ud i fremtiden.

Jeg tror ikke, at mange af dem, der har deltaget i debatten her i dag, personligt behøver at være så nervøse ved år 2020, men jeg mener ganske afgjort, at man som folketingsmedlem har en ganske stor forpligtelse til også at se på de generationer, der kommer efter, at de måske kunne gå hen og få nogle gevaldige problemer. Det er dét, som Dansk Folkeparti har forsøgt ved at tage de tal, som Danmarks Statistik kom med, alvorligt. Man kan kalde det fremskrivninger, man kan kalde det analyser, man kan kalde det statistik. Man kan kalde det, hvad man vil. Tallene står der, og det er det, vi har forsøgt at forholde os til.

Må jeg så sige, at nogle har gjort meget ud af debatten. Jeg vil da godt sige tak til De Konservative. Jeg synes, de tog det seriøst. Jeg har været lidt undrende over Venstres ordfører, fru Birthe Rønn Hornbech, som nærmest var lidt småirritabel over at skulle deltage i debatten. Sådan opfattede jeg det.

Så er der selvfølgelig også ordførere, som under denne debat har talt om Rachel Rastenni og Elefantens Vuggeviser. Jo, jo, vi har været vidt omkring. Hr. Arne Melchior sagde endda, at de danskere, som var bekymrede, som frygtede denne her udvikling, var svage i ånden. Ja så, så ved vi det.

Så skal jeg lige komme med en bemærkning, som jeg ikke havde mulighed for før, som en sidste kort bemærkning til fru Dorte Bennedsen, som sagde, at det dér med tal jo var sådan et lidt diffust begreb, for mange mennesker havde slet ikke forstået noget af det. Det er så i hvert fald ikke Dansk Folkepartis eller min skyld. Det kan være andres skyld.

Men fru Dorte Bennedsen havde set en tv-udsendelse, hvor tv havde været ude på gaden og spørge forskellige mennesker om, hvor mange flygtninge de regnede med der kom til Danmark sidste år. Nogle havde været helt oppe på tallet 45.000, tror jeg fru Dorte Bennedsen sagde. Det er selvfølgelig helt forkert, men det er jo så en ganske almindelig dansk borger, der svarer på den måde.

Det, jeg synes er langt mere bekymrende, og det var det, jeg godt ville have kommenteret på det tidspunkt, var faktisk, at da landets nye indenrigsminister, hr. Thorkild Simonsen, første gang var i tv og blev spurgt af journalisten, hvor mange udlændinge, hvor mange flygtninge der var kommet til Danmark i 1996, sagde indenrigsministeren: Vel omkring 1.000. Det synes jeg faktisk er et større problem end det, fru Dorte Bennedsen gjorde opmærksom på. Jeg skal sige, at i 1996 var tallet 6.866, og det håber jeg så at ministeren efterfølgende har lært.

Så kan man sige, at dengang indenrigsministeren trådte til, troede han åbenbart, at tallet af flygtninge pr. år var 1.000, og var ude med nogle meget bombastiske udtalelser om, at nu skulle de facto-flygtningebegrebet faktisk afskaffes, der skulle virkelig strammes, der skulle virkelig gøres noget. Og det var vel også den forhåbning, den danske befolkning havde til den nye indenrigsminister.

Det, der så også skete, var, at ministeren, den dag han tiltrådte, sagde: Glem alt, hvad jeg tid-